

မိုးမိုးစာပေ

မင်းကို ပိုချစ်လို့ပါ သရဖီ

လုံးချင်းဝတ္ထု

မိုးမိုးစာ

(ဆေးတက္ကသိုလ်)

မင်းကို ပိုချစ်လို့ ပါ သရဖီ

စိန်ပန်းပင်ထက်မှ စိန်ပန်းရွက်တို့ သည် လေပြည်တစ်ချက် ဝေ့တိုင်း မြေပြင်တွင် ဆော့ကစား နေကြသည်။ ။ မျက်နှာမရွှင်မပျ ဖြစ် နေသော တေဇလွှား၏ စိတ်တွေသည် လည်း လေမှာ လွင့်နေသလား ထင်ရလောက်အောင် စိတ်တွေ ရှုပ်ထွေးလွန်းနေ၏။ မန္တလေး တက္ကသိုလ်ထဲမှ သစ်ပင်များ နှင့် အဆောင်တွေကို ကြည့်ပြီး ရင်ထဲ လွမ်းသလို လို ဖြစ်နေကာမှ ရာသီဥတုက သူ့စိတ်ကို ပိုပြီး လွမ်းမောအောင် လုပ်နေသလား ထင်မှတ်ရပေသည် ... မိုးရာသီ ကုန်လွန်ပြီးခါမှ လေတဖြူးဖြူး တိုက်ပြီး ကောင်းကင်ပေါ်တွင် မိုးသား တိမ်လိပ်တို့ ၏ အရိပ်အယောင်တို့ က လောကကြီးအား လွမ်းမောဖွယ် ကောင်းနေတော့သည်။ ။ မြေသင်းရနံ့တို့ ကို တဝကြီး ရှူရှိုက်ရင်း ကိစ္စအဝဝတွေကို နားမလည် နိုင်အောင် ဖြစ်နေတော့သည်။ ။ ဘယ်သူတွေက သူ့အား အရူးလုပ်နေသလဲ ဆိုတာ သူမစဉ်းစား ချင်တော့ပဲ ခေါင်းငုံ့ပြီး လျှောက်လာရာမှ ကုက္ကိုပင် အောက် တစ်နေရာ အရောက်မှာ မိန်းကလေး တစ်ယောက်အား အမှတ်မထင် တွေ့လိုက်ရသည်။ ။

"ဟေ့ တေဇလွှား"

ဆိုတဲ့ ခေါ်သံကြောင့် သူ့ဘေးသို့ စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်တော့ သရဖီ ဖြစ်နေတာကြောင့် သက်ပြင်း ချလိုက်ပြီး

"ဘာပြောဦးမလို့ လဲ သရဖီ"

"တေဇလွှားကို ရှင်းပြချင်လို့ ပါ"

သူမ သူ့ဆီ ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်လာကာ သက်ပြင်းတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်၏။ ကုက္ကို ပင်ထက်မှ ကုက္ကိုရွက်တို့ သည် မြေပြင်တွင် တလူလူ ကျ လာလေကာ လေပြည်တွေက တဖြည်းဖြည်း ကြမ်းလာသည် ။

"မင်းတို့ က ငါ့ကို ဘာတွေ များ ရှင်း ပြချင်တာလဲ ..."

သူစုတ်တစ်ချက် သပ်လိုက်ပြီး ဆံပင်ကို ညှာလက်ဖြင့် သပ်တင်လိုက်သည် ။

ကုက္ကိုပင်အောက်တွင် ရပ်နေကြသော သူတို့ နှစ်ဦး၏ စကားသံများ သည် တစ်ချက်တစ်ချက် လေအဝှေ့တွင် တိုးလိုက်နှိမ့်လိုက် ဖြစ်နေသည် ။

"အားလုံးကို ရှင်းပြချင်တာ"

"တော်စမ်းပါ မင်းနဲ့ ဇွန်နဲ့ က အချစ်တော်မို့လား ... ဘာလို့ ငါ့ကို မင်းတို့ နှစ်ယောက် အရူးလုပ်ရတာလဲ ... တော်ပါပြီကွာ ဘာမှ မပြောပါနဲ့ တော့"

ဟု ဆိုကာ သူကုက္ကိုပင်အောက်မှ ထွက်ခွာမည်အပြု

"ခဏနေပါဦး တေဇ"

သရဖီ ကမန်းကတန်း တားလိုက်သောကြောင့် သူ့ခြေလှမ်းတွေ ရပ်တန့် သွားပေမည့် နောက်သို့ လှည့်မကြည့်ဘဲ ရပ်နေလိုက်သည် ။

မြေမှုန့်တွေနှင့် အတူ လေမှုန့်လေးတွေက သူ့မျက်နှာအား လာရော

က်ထိတွေ့ နေသည် ...

"တို့ မင်းကို ရှင်းပြမှ ဖြစ်မယ် တေဇလွှား"

သူမ၏ စကားကြောင့် နောက်ဆက်တွဲ အဓိပ္ပာယ်တွေ စဉ်းစားစရာ တွေ ပြန့်ကျဲလာ၏။ သူမမျက်နှာထား အနည်းငယ် တင်းကာ သူမဘက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်သည် ။ သူမသည် လည်း နှုတ်မှ ဖွင့်ပြောရန် ဝန်လေးနေ ဟန် တူသည် ။ မျက်နှာမှာ အနည်းငယ် ညှိုးငယ်လျက်ရှိ၏။ အမှန်အတိုင်းဆိုလျှင် တေဇလွှား ဒီနေရာကနေ အမြန်ဆုံး ထွက်သွား ချင်လှပြီ။ သို့သော် သူမ သူ မသွားအောင် တားလိုက်သောကြောင့် သူရပ်နေမိသည် ။ ဝဲယာမှ လာသော လေတွေသည် တဟူးဟူးနှင့် တိုက်ခက်လျက် ... ကျောင်းဆောင် ကြီးသည် လည်း ငြိမ်သက်လျက်။ ပတ်ဝန်းကျင်မှ လူတွေအားလုံးလည်း ငြိမ်သက်လျက် ...

အခန်း (၁)

မန္တလေး တက္ကသိုလ်ထဲသို့ ကားဖြူလေးတစ်စီး ဖြည်းညင်းစွာ ဝင်ရောက်လာသည် ။ ကားလေးသည် ရွှေမန်းလမ်းအတိုင်း မောင်း လာပြီး ရွှေပြည်အေး လမ်းရောက်တော့ ညာဘက်သို့ ချိုးကွေ့လိုက်၏။ ရွှေပြည်အေးလမ်း ရောက်သည့် အခါ သရဖီ ကားမှန်တံခါး ချလိုက်သည် ။ လမ်းတစ်လျှောက် တမာရနဲ့တွေ့က ကားတံခါးမှ တစ်ဆင့် တိုးဝင်လာကာ သင်းလို့ နေသည် ။ မန်းကေသီ ကျောင်းဆောင်ရှေ့ ရောက်တော့ ကားလေးကို ရပ်လိုက်၏။ သရဖီဖုန်းကို လက်ဆွဲအိတ်ထဲမှ ထုတ်လိုက်ပြီး

သူမ၏ သူငယ်ချင်း ဖြစ်သူ ဇွန်ဆီ ဖုန်းခေါ်လိုက်သည်။ ။

"ဇွန် ... ထွက်လာတော့လေ"

"အေးအေး လာပြီ"

ပြောရင်း ဆိုရင်း ဇွန် မန်းကေသီ ကျောင်းဆောင်ထဲမှ ပျာပျာသလဲ ထွက်လာသည်။ ။ ဇွန်က ကားနားရောက်တော့ ကားပေါ် မတက်သေးဘဲ

"အဆောင် ဝန်းထဲမှာ ဇွန် ပန်းတွေ ပွင့်နေတယ်"

"နင်လိုချင်လား ... ငါ့ပေးမလို့ "

ဆိုတော့ သရဖီ တစ်ချက် ရယ်လိုက်ပြီး

"တော်ပါပြီ ဇွန်ရယ် မနူးနဲ့ တော့ ကားပေါ်တက် နင် မုန့်မစား ရသေးဘူးမို့လား Ruby မှာ မုန့်သွား စားမယ် ပြီးရင်း အတန်းတက်ရမယ်"

ဇွန် ရယ်လိုက်ကာ

"ဟုတ်ပါပြီ ... သရဖီရယ် ... "

ဆိုကာ ကားပေါ် တက်လိုက်၏။

ဆံပင် ခပ်တိုတို အသားဖွေးဖွေး ချစ်စရာကောင်းသည့် ဇွန်ကို သရဖီ ကြည့်ပြီး

"ဇွန်ရယ် ယောက်ျားလေးလို စုတ်တီးစုတ်ပြတ် နေမနေပါနဲ့ ၊ မိတ်ကပ်လေး ဘာလေး လိမ်းပါဦး"

ဇွန် စုတ်တစ်ချက် သပ်လိုက်ကာ

"သရဖီ ကလည်း ကွာ ... ငါ မိန်းကလေးလို မနေချင်တာ နင်သိရဲ့ နဲ့

"ကဲ ဟုတ်ပါပြီ ... မပြောတော့ဘူး ... လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲ သွား တော့မယ်"

ဟု ဆိုကာ ကားလေးကို ဖြည်းညင်းစွာ မောင်းလာခဲ့သည်။ ။

လက်ဖက်ရည် ဆိုင်ထဲဝင်ခါနီး ဇွန်က သရဖီ လက်ကို ဆွဲလိုက်သည်။ ။ ဇွန်သည် ဘယ်နေရာ သွားသွား သရဖီ လက်ကို အမြဲ တွဲထားမြဲ။

ဇွန်နှင့် သရဖီသည် တက္ကသိုလ် စတက်တည်းက ခင်ခွဲကြသူများ ဖြစ် ၏။ ။ ဇွန်သည် နယ်မြို့တစ်မြို့မှ မန္တလေး တက္ကသိုလ်သို့ ကျောင်းလာတ က်ပြီး တစ်ဦးတည်းသော သမီးဖြစ်ကာ ဇွန်သည် ငယ်စဉ် ကတည်းက ယောက်ျားလေးလို နေထိုင်ခဲ့သောကြောင့် မိဘများက တွမ်ဘွိုင်း (ယောက်ျားလျာ)ဖြစ်မှာ စိုးသဖြင့် အမြဲထိန်းသိမ်း လာခဲ့သော်လည်း ဇွန် သည် ယောက်ျားလျာ မဟုတ် မိန်းမသိပ်ဆန်တာ ကြီးလည်း မဟုတ်ဘဲ ဟိုမရောက်၊ ဒီမရောက် ဖြစ်လို့ နေသည်။ ။

သူမသည် ဟိုးငယ်စဉ် ကတည်းက အကျင့်တစ်ခု ရှိသည်။ ။ သူမပိုင် ဆိုင် ထားပြီးသား ပစ္စည်းတစ်ခုကို သူမပဲ ထာဝရ ပိုင်ဆိုင်ချင်သည်။ ။ အ ကယ်၍ တစ်စုံတစ်ယောက်က သူမ ပိုင်ပြီးသား ပစ္စည်းတစ်ခုကို လုယူပြီ ဆိုရင်တော့ သူမဟာ ထိုလူကို ရန်သူဆိုပြီး သတ်မှတ်တတ်သ ည်။ ။ ဇွန်၏ ငယ်စဉ်ကတည်းက ဖြစ်ပေါ်တတ်သော အကျင့်သည် အခု တက္ကသိုလ် တက်သည့် တိုင် ထိုအကျင့် ရှိနေသေးသည်။ ။

သရဖီကတော့ မန္တလေးသူတစ်ဦး ဖြစ်ပြီး မည်းနက်ပြီး ကျောလည် ထိ ရှည်လျားသော ဆံနွယ်တွေကို ပိုင်ဆိုင်ထားပြီး ဖြူနေသော အ သားအရည်လေးမှာ ရွှေလို ဝင်းနေသည်။ ။ မည်းနက်သော မျက်ခုံးတန်း အောက်မှ မျက်လုံးပြာပြာတို့ ကလည်း အရည်လွဲနေ၏။ နီရဲနေသော နှု

တံခမ်းများမှ ထွက်ပေါ်လာသည့် အသံချို့ချို့ လေးကြောင့် ယောက်ျားအများစု စွဲမက်တတ်ကြသည်။ သို့သော် သရဖီမှာ ယခုအချိန်ထိ ချစ်သူမထားခဲ့ပေ။ ပထမနှစ် ကတည်းက ဇွန်နှင့် တွဲလာခဲ့ရာ အများ အမြင်မှာ သရဖီနှင့် ဇွန်ကို အချစ်တော် များ လားဟု ထင်မှတ်စရာပင်။

သရဖီ၏ အကျင့်က လိုချင်တာကို မရရအောင် ယူတတ်သော အကျင့်ရှိပေသည်။ အကယ်၍ သူမ လိုချင်တာကို မရခဲ့ဘူးဆိုလျှင် သူမကိုယ်သူမ သတ်သေဖို့ ထိ ဝန်မလေးတတ်သူ ဖြစ်လေသည်။ သူမမှာ မောင်လေး တစ်ယောက် ရှိသည်။ သူမတို့ မိသားစု သည် လွန်စွာ ချမ်းသာတာကြောင့် သူမလိုချင်တာ ဘာမဆို ရတတ်မြဲပင်။ ယခု စီးပွားရေး စီမံခန့်ခွဲမှု မဟာတန်း တက်နေသည့် သူမအတွက် တက္ကသိုလ် နယ်မြေနား တစ်ဝိုက်တွင် သူမအတွက် နေစရာ တိုက်တစ်လုံး ဝယ်ထားပေးပြီး ဖြစ်သည်။

သို့သော် သူမက ထိုနေရာတွင် မနေသေးဘဲ လမ်း (၈၀) ပေါ်က သူမတို့ နေအိမ်ကနေပဲ တက္ကသိုလ်သို့ လာမြဲဖြစ်လေသည်။

မန်းကေသီ အဆောင်တွင် နေသည့် ဇွန်ကို ဝင်ခေါ်မြဲ၊ ခြေလျှင် လျှောက်သွားလျှင် စာသင်ရမည့် အဆောင်ကို ရောက်မည် ဆိုသော်လည်း သရဖီကတော့ ဇွန်ကို သူမကားဖြင့် သွားစေချင်တာကြောင့် ဇွန်အမြဲတမ်း သရဖီကားနှင့် လိုက်ပါသွားရသည်။

ကောင်လေးတွေက သရဖီဘေးမှာ ဇွန်ရှိနေလျှင် သရဖီကို သိပ်မကပ်ရဲ။ သရဖီကလည်း ဇွန်ဘေးတွင် ရှိလျှင် ကောင်းလေးတွေနှင့် သိပ်မရောတတ်ပေ။ တစ်ခါတစ်ရံ ဇွန်မရှိသည့် အခါကျမှ ကောင်လေးတွေနှင့် စကား ပြောတတ်သည်။ ထိုအချိန်မျိုးဆိုလျှင် သရဖီ၏ လွယ်အိတ်ထဲ ရည်းစားစာတွေ ရောက်နေတတ်သည်။

ရာသီဥတု သာယာ နေပေသည် ။ တက္ကသိုလ်ထဲမှ သစ်ပင် အများ စုသည် စိမ်းလန်းကာ အုံ့စိုင်းစိုင်း ဖြစ်လို့ နေ၏။ တေဇလွှား စက်ဘီးလေး တစ်စီးဖြင့် မန္တလေး တက္ကသိုလ်ဝင်းထဲ ပတ်စီးနေရင်း ရွှေမန်းလမ်းပေါ် ရောက်သည့် အခါ မန္တလေးတက္ကသိုလ် စာအုပ်ဆိုင်ရှေ့တွင် စက်ဘီးလေးအား ရပ်လိုက်၏။ စက်ဘီးကို သော့ခတ်ကာ ထောင်ထားခဲ့ပြီး ဆိုင်ထဲ ဝင်လာခဲ့သည် ။

ရှပ်အင်္ကျီ ကိုယ်ကျပ်လေးတွေနှင့် စတိုင်ဘောင်းဘီ အမည်းလေးတွေကို စမက်ကျစွာ ဝတ်ဆင်တတ်သော တေဇလွှား၏ ရုပ်ပုံသည် အတော်အတန် ကြည့်ကောင်းနေသည် ။ အသား ညိုသော်လည်း ရယ်လိုက်လျှင် သွားတက်လေးနှင့် ချစ်စရာကောင်းပြီး ဘယ်ဘက်သို့ ခွဲထားသော ဆံပင်ကိုလည်း ဆီလိမ်းကာ စနစ်တကျ ဖီးထားပုံမှာ လည်း သူ့ကို မြင်လိုက်လျှင်ကို စနစ်တကျ လုပ်တတ်မည့် ယောက်ျားဟု အများက ထင်မှတ်နေလိမ့်မည်။ ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ စိတ်မဝင်စားပဲ တစ်ယောက်တည်း နေတတ်သူ တစ်ဦးဖြစ်ကာ ရွှေဘိုမြို့ကနေ ကျောင်းနားတွင် အဆောင်နေပြီး ဥပဒေ မဟာတန်း တက်နေသူ တစ်ဦး ဖြစ်သည် ။ သမိုင်းတွေကို စိတ်ဝင်စားသူ တစ်ဦးဖြစ်ရုံမက ပန်းချီကိုလည်း စိတ်ပါဝင်စားသူ ဖြစ်လေသည် ။

သူသည် ကျောပိုးအိတ်လေးအား ချွတ်လိုက်ကာ စားပွဲပေါ်တွင် တင်းထားပြီး စာအုပ်တွေ ရွေးနေလေ၏။

သူ စာအုပ် တစ်အုပ်ကို လှမ်းယူမည် လုပ်တုန်း အိတ်ကပ်ထဲမှ

ဖုန်းမြည်သံ တစ်ခုကြောင့် စာအုပ်မယူခင် ဖုန်းကို ထုတ်လိုက်သည်။ ။

"ဟေ့ကောင် မာန်ထက် ပြော"

"မင်း ဘယ်မှာ လဲ"

"ငါ စာအုပ်ဆိုင်မှာ "

"အေး ဟုတ်ပြီ မင်း အဲဒီကပဲ စောင့်လိုက် ငါလာခဲ့မယ်"

ဟု ဆိုကာ ဖုန်းချသွားတော့၏။

(၅)မိနစ်လောက်နေတော့ မာန်ထက် ရောက်လာခဲ့ပြီး

"မင်းကွာ ရှာလိုက်ရတာ"

ဆိုကာ ဟောဟဲ ဟောဟဲနှင့် ပြောနေသည်။ ။

"ဘာများ အရေးကြီး လို့ လဲကွာ"

မျက်ခုံး တစ်ချက်တွန့်ကာ ပြောလိုက်တော့

"စာအုပ်ဝယ်ပြီး အပြင်ထွက်ခဲ့လိုက်ဦး ပြောစရာရှိတယ်"

ဟု ဆိုကာ မာန်ထက် ရေးကြီးသုတ်ပျာ ဖြစ်နေပုံရသည်။ ။

"ကဲကဲ ဟုတ်ပြီ ... အပြင်ကနေစောင့် ငါ စာအုပ်ဝယ်ပြီး ထွက်ခဲ့မယ်"

ဆိုပြီး ပြောလိုက်တော့ မာန်ထက်ဆိုင်ထဲမှ ထွက်သွားကာ ရွှေမန်းလမ်းပေါ်က စောင့်နေသည်။ ။ တေဇလွှား စာအုပ်ဝယ်ပြီး ကျောပိုးအိတ်လွယ်ကာ ထွက်လာသည်။ ။

"ဘာပြောမှာ လဲ မာန်ထက်"

"လာကွာ လက်ဖက်ရည် ဆိုင်သွားရအောင်"

တေဇလွှား မာန်ထက် ဘေးတွင် ရပ်ထားသော ဆိုင်ကယ်ကို ကြည့်လိုက်ပြီး

"မင်းက ဆိုင်ကယ်နဲ့ ဆိုတော့ Ruby လက်ဖက်ရည်ဆိုင် အရင်သွားနှင့် လိုက် ငါစက်ဘီးနဲ့ နောက်က လိုက်ခဲ့မယ်"

"ကဲပါကွာ ... အတူသွားကြမယ် ငါ မင်းဘေးကနေ ဖြည်းဖြည်းချင်း မောင်းခဲ့ပါ့မယ်ကွ"

ဟု ဆိုကာ တေဇကျောအား လှမ်းပုတ်ကာ ပြောလိုက်တော့သည်။ ။

သူတို့ နှစ်ဦး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ရောက်လာကြသည်။ ။ စားပွဲထိုးလေးအား ပေါ့မိန့်နှစ်ခွက် မှာ အပြီးမှာ မာန်ထက်က စကား စလိုက်သည်။ ။

"နဒီ ကျောင်းဆောင်မှာ နေတဲ့ ကျောင်းသူလေး တစ်ယောက် တော်တော် ချောလို့ "

တေဇလွှားက ရေနွေးငွေ့နေစဉ် မာန်ထက်စကားကြောင့် တန့်သွားကာ

"အဲဒါ မင်းက ဘာလုပ်မလို့ လဲ"

မာန်ထက်က ပြုံးစစဖြင့်

"ငါ လိုက်ရမလားလို့ "

ဆိုတော့ တေဇ ရေနွေးကရားကို စားပွဲပေါ် ပြန်တင်လိုက်ပြီး

"မင်း ကြိုက်ရင် လိုက်ပေါ့ကွ"

မာန်ထက်ခေါင်းကို ကုတ်လိုက်ကာ

"ငါက နဒီကျောင်းဆောင်မှာ အသိမရှိဘူးဟ အဲဒါမင်းများ

အဲဒီကျောင်းဆောင်က ကောင်မလေး တစ်ယောက်တလေနဲ့ များ သိသလားလို့ "

ဆိုတော့ စောတုန်းက လာချသွားသော လက်ဖက်ရည်ကို သောက်နေသည့် တေဇလွှား သီးမလို ဖြစ်သွားကာ

"မင်းကွာ ... ငါက ဘယ် ... မိန်းကလေးနဲ့ များ ရင်းနှီးဖူးလို့ လဲ ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ"

"သိဘူးလေ တစ်ခါတလေ မင်းက အဓိပတိလမ်းတို့ ၊ ရွှေပြည်အေးလမ်းတို့ မှာ တစ်ယောက်တည်း သွားထိုင်တတ်လွန်းတော့ မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းတွေများ ရှိမလားလို့ ပါ"

တေဇ မျက်ခုံးကို မသိမသာ တွန့်တက်သွားပြီး သက်ပြင်းချကာ

"မူးလို့ ရှူစရာတောင် မရှိဘူးကွာ"

ထိုစကားကြောင့် မာန်ထက် ရယ်ချင်သွား၏။

"မင်းက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထင်သေးတာကိုး မင်းက လူချောတစ်ယောက်ပါ။ မင်း မိန်းကလေးတွေကို ရည်းစားစကား မပြောလို့ ပါပြောကြည့် မင်းကို သူတို့ ချက်ချင်း ပြန်ကြိုက်သွားမယ်"

"မလုပ်ပါနဲ့ ကွာ ... ငါအေးအေးဆေးဆေး နေပါရစေ ဟုတ်ပြီလား"

မာန်ထက် မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး သူ့မျက်နှာအား သေချာကြည့်လိုက်ကာ

"မင်းက မိန်းကလေးတွေကို စိတ်ဝင်စားခဲ့ဘူးလား"

"အခုချိန်ထိ ဆိုပါတော့ ... "

"ဒါဆို မင်းက ယောက်ျားချင်း စိတ်ဝင်စားတဲ့ သူတော့ မဟုတ်ပါဘူး"

နော် "

ပြီးစစနှင့် ပြောလိုက်သည့် အခါ တေဇ မျက်လုံးလေး ဝိုင်းသွားကာ

"ဟေ့ကောင် မင်း ဘာပြောတယ်"

ဆိုပြီး အော်ပြော လိုက်တော့သည် ။

"စတာပါကွာ ... မင်းကလည်း "

"မစနဲ့ ကွာ ... ငါမကြိုက်ဘူး ငါတကယ် ရင်ခုန်ရတဲ့ မိန်းကလေးကို မတွေ့သေးလို့ ချစ်သူ မရှိသေးတာ၊ ငါယုံကြည်တယ် တစ်ချိန်ကြာရင် ငါ အမှန်တကယ် ရင်ခုန်ရတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးနဲ့ တွေ့မှာ ပါလို့ "

ဆိုကာ ပြောနေစဉ် လျှက်တပြတ်မှာ ပဲ နောက်ကနေ တစ်စုံတစ်ယောက်က သူထိုင်နေသော ခုံပုလေးအား ခလုပ်တိုက်မိသွားပြီး လဲမလို ဖြစ်သွားသည့် အခါ တေဇ ချက်ခြင်းပင် ထိုလူလက်ကို လှမ်းဆွဲ ထားလိုက်သည် ။

"ရရဲ့ လား ဗျ"

တေဇ ထိုသူ၏ လက်ကို လွှတ်လိုက်ပြီး အပေါ်မော့ကြည့်လိုက်တော့ သူမ ပုံစံကြောင့် ကြောင်ပြီး ကြည့်နေမိသည် ။ ထိုသူက မိန်းကလေးလား ယောက်ျားလျာ လေးလားဟု စဉ်းစားနေစဉ် တစ်ဖက်မှ "ရတယ်" ဟု ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်သော စကားကြောင့် သူ တွေးတောရာမှ သတိပြန်ဝင်လာကာ "ဪ ဟုတ်"ဆိုပြီး ခေါင်းညိတ် လိုက်မိ၏။

သူမသည် ခပ်တည်တည်ပဲ ဆိုင်ထဲ တစ်နေရာတွင် ဝင်ထိုင်လေတော့သည် ။ သူ သူမကို သေချာငေးကြည့်ရင်း သူမဟာ ယောက်ျားလျာတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး တမင်တကာ အဲဒီလိုပုံ ဒီခိုင်းထွင်ပြီး ဝတ်တာပဲ ဖြစ်ရမည်ဟု တွေးပြန်သည် ။ ထိုစဉ် သူ့ဘေးတွင် ထိုင်နေသော မာန်ထက်

"ဟေ့ကောင် တအား ကြည့်မနေနဲ့ ဦး တော်ကြာ ငါတို့ ကို ဆွဲထိုးနေ ဦးမယ်"

ဂျင်းပင်အပြာ ဘောင်းဘီနှင့် တီရှပ်အဖြူလေးကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဝတ်ဆင်ထားသည့် ဆံပင်ခပ်တိုတိုနှင့် မိန်းကလေး၊ မျက်နှာလေးက ဖြူစင်ပြီး အပြစ်ကင်းကာ ကလေး တစ်ယောက်လိုမျိုး စားပွဲထိုးလေးအား မုန့်မှာ နေသည် ကို သူငေးကြည့်နေမိသည်။ ။

သူမ ရုတ်တရက် သူနှင့် မျက်လုံးချင်း ဆုံသွားသည့် အခါ သူမချက်ခြင်းပဲ မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး တစ်ဖက်သို့ ပြန်လှည့်သွားသည်။ ။ သူမ မျက်လုံးတွေက ဝိုင်းစက်နေပြီး မျက်ဆံလေးတွေက မည်းမှောင်နေသည် ကို သူသတိထားမိသည်။ ။ ဖြောင့်ဆင်းနေသော နှာတံလေးပေါ်က မှဲ့အစိမ်းလေး တစ်လုံးကြောင့် နှာတံလေးသည် ပိုပြီး လှသွားသည် ဟု သူထင်လိုက်သည်။ ။

"မင်း ဘာငေးနေတာလဲ ... ဟိုက တွမ်ဘွိုင်း (ယောက်ျားလျာ)ဖြစ်နေဦးမယ်"

တေဇ ခေါင်းယမ်းလိုက်ရင်း သူမကို အသေအချာ အကဲခတ်ကာ

"မဖြစ်နိုင်ဘူး တွမ်ဘွိုင်း မဖြစ်နိုင်ဘူး သူ့မျက်လုံးတွေ မြင်တာနဲ့ သူ့မှာ အသည်းနှလုံးရှိတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ဆိုတာ ငါသိတယ်"

"ဟ ... မိုက်လှချေလား ငါ့ကောင်ရဲ မိန်းမတွေအကြောင်း နားမလည်တဲ့ သူက ဒါမျိုးတွေ သိသားပဲ"

တေဇလွှား လက်ဖက်ရည်ကို ကုန်အောင် မော့သောက်လိုက်ပြီး

"မိန်းမတွေနဲ့ မရင်းနှီးပေမဲ့ မိန်းမတွေရဲ့ အကြောင်းတော့ သိတယ်"

ကွ"

သူတို့ စကားပြောနေစဉ် ဟိုဘက်ဝိုင်းမှ ဆူညံ ဆူညံ အသံတွေကြောင့် တေဇလွှား လှမ်းကြည့်လိုက်မိ သည် ။

"ငါ မန်းကေသီ ကျောင်းဆောင်မှာ နေတယ်၊ ငါအဆောင်မှာ ပိုက်ဆံ အိတ် မေ့ကျန်ခဲ့တာ၊ ပြီးရင် ပြန်လာပေးမယ်"

စားပွဲထိုး ကောင်လေးက အင်တင်တင် လုပ်နေလေသည် ။ သူမ ရှင်းပြနေသည် ကို သူကြည့်ပြီး ချက်ခြင်း လက်ခုပ်တီးပြီး စားပွဲထိုး ကောင်လေးအား လှမ်းခေါ်လိုက်ကာ

"ဒီဘက်က ရှင်းပေးလိုက်မယ်"

ပိုက်ဆံအိတ်ကို ဖွင့်ကာ ပိုက်ဆံ ရှင်းပေးလိုက်တော့သည် ။

သူမ ထိုင်နေရာမှ ထလိုက်ပြီး သူ့ဆီ လျှောက် လာလေသည် ။ ပြီးတော့ တင်းထားသော မျက်နှာထားကို အနည်းငယ် ပြန်လျှော့ကာ

"ဟေ့ ဒီမယ် ဒီမယ် ... ကျေးဇူးတင်တယ်၊ မင်းတို့ ဒီမှာ ရှိဦးမှာ လား ... ငါ ပိုက်ဆံ သွားယူလိုက်ဦးမယ်"

တေဇလွှား သူမကို မော့ကြည့်ပြီး ရယ်လိုက်ကာ

"ရပါတယ် ... မပေးပါနဲ့ တော့ ဒါနဲ့ မိတ်ဆက် ရအောင်လေ ငါ့နာမည်က တေဇလွှား၊ သူက မာန်ထက် ဥပဒေ မဟာတန်း တက်နေတယ်"

ဆိုပြီး မိတ်ဆက်တော့ သူမ မဲ့ပြုံး နှုတ်ခမ်း၊ အလှောင် နှုတ်ခမ်းဖြင့် ပြုံးလိုက်ပြီး

"အကြွေး မှတ်ထားလိုက်၊ ကြုံမှ ဆပ်မယ်"

ဟု ဆိုကာ ဆိုင်ထဲကနေ ထွက်ခွာသွားတော့သည် ။ သူမဆိုင်ထဲက

ထွက်သွားတော့ မာန်ထက် ကနေပြီး

"ဟ ... ဘယ်လိုကြီးလဲ ... မာန်ကြီးတာလား၊ ငါတို့ ကို လူမထင်တာလား၊ မိတ်ဆက် နေတာတောင် အရေးမလုပ်ဘဲ ဆိုင်ထဲကနေ ထွက်သွားတယ်"

တေဇကတော့ ဆိုင်ထဲမှ ထွက်သွားသည့် သူမကို ငေးကြည့်ရင်း ပြီးကာ

"သူပုံစံလေးက ထူးခြားတယ်၊ မန်းကေသီ ဆောင်မှာ နေတယ်လို့ ကြားလိုက်သလိုပဲ"

မာန်ထက် သူပြောတာတွေကို အံ့သြပြီး နားထောင်ကာ

"ဟေ့ကောင် မင်း ဟိုက ငါတို့ ကို အဖက်တောင် မလုပ်ပဲနဲ့ ..."

တေဇလွှား ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ရေနွေးကြမ်းကို မော့သောက် လိုက်တော့သည်။ ။

ဒီညတော့ သရဖီတို့ အိမ်တွင် ဇွန် ညအိပ်မည်ဖြစ်သည်။ ။

"ငါတို့ တွေ အတူတူ မအိပ်ရတာ ကြာပြီနော် ဇွန်"

သရဖီက မှန်တင်ခုံရှေ့တွင် ဆံပင်ကို ဘီးဖီးရင်း ပြောနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

"ဟုတ်ပ ငါတို့ တစ်ညလုံး မအိပ်ဘဲ စကားပြောရင်း မုန့်စားကြမလား"

ဆိုပြီး ခုတင်ပေါ်တွင် လှဲနေသည့် ဇွန်က ပြောလိုက်တော့ သရဖီ
ဘီးဖီးနေရင်းက ရပ်သွားပြီး

"အမလေး ... မနက်ကျ ကျောင်းသွားရမှာ လေ ဇွန် အိပ်ချင်မူးတူးနဲ့
ကျောင်းမှာ အိပ်ငိုက်နေမှ ဖြင့်"

ဟု ဆိုကာပြောလိုက်တော့ ဇွန် ခုတင်ပေါ်ကနေ ထလိုက်ကာ

"ဟားဟား ... စတာပါကွာ ... ဒီည ဂီတာ တီးမလားလို့ "

ဆိုတော့ သရဖီ ပြတင်းပေါက်ကနေ ကောင်းကင်သို့ လှမ်းကြည့်လို
က်သည်။ ။ စွယ်တော်ရွက်၊ စွယ်တော် ကိုင်းတွေကြားမှ ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲ မြ
င်နေရသော လမင်းကို မော့ကြည့်ကာ

"ဒီညတော့ လသာတယ်"

သရဖီ စကားကြောင့် ဇွန် ပြတင်းပေါက်နားဆီ ထသွားလေသည်။ ။
အေးမြ လက်ဆက်သော လေပြည်တွေက သူမအား စတင်မိတ်ဆက် လို
က်သည်။ ။ ကောင်းကင်ထက်မှ လမင်းကြီးက သူမအား ပြီးနေသယောင်၊
ကျီစားနေသယောင်။

"လမင်းကြီးက လင်းထိန်နေတာပဲ ... သရဖီ ကြည့်ပါဦး ဒီညက
တော့ တကယ် သာယာတဲ့ ညတစ်ညပဲ"

ဆိုတော့ သရဖီ ထ လာပြီး ဇွန်ဘေးတွင် လာရပ်သည်။ ။ လေပြည်
ညင်းလေးနှင့် အတူ ပန်းရနံ့တွေကို သူတို့ နှစ်ဦး ထိတွေ့ခံစားနေကြသ
ည်။ ။ ခြံထဲတွင် စိုက်ထားသော နှင်းဆီပင်တွေက လရောင်အောက်တွင်
တိတ်တဆိတ် ဖူးပွင့်နေဟန် ရှိသည်။ ။ လေပြည် သွေးလိုက်တိုင်း သစ်ရွ
က်ကြွေတို့ ၏ မြေပေါ်မှာ တစ်လျှပ်လျှပ် ဖြတ်လျှောက် သံတို့ ကိုလည်း
အတိုင်းသား ကြားနေရသည်။ ။ ပုစဉ်းရင်ကွဲ သံတို့ ကလည်း တိတ်ဆိတ်

တဲ့ ညကို ဖြုခွင်းနေပုံရ၏။

ဇွန် ၏ ညာဘက်တွင် ရပ်နေသော သရဖီကို သေချာကြည့်ကာ ပါးလေးကို ဆွဲလိုက်ရင်း

"လာ ဇွန် ခြံထဲ ဆင်းရအောင်"

"ဂီတာ တီးချင်လို့ လား"

ဟု သရဖီ စောင်းငဲ့ကြည့်ပြီး မေးလိုက်တော့ဇွန်က မျက်စပစ်ပြလိုက်ပြီး

"ဒါပေါ့ ... နင့်မောင်လေးရဲ့ ဂီတာ ငှားပေးဦး"

"ဂီတာတီးတာ မကျွမ်းပဲနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေ ငါတို့ ကို မကြည် ဖြစ်နေဦးမယ်"

"သရဖီ နင်ငါ့ကို အထင်သေးတာပေါ့ ဟားဟား"

ဟု ဆိုကာ ဇွန် သရဖီ ပခုံးလေးအား ဖက်လိုက်သည် ။

"ကဲပါ အောက်ဆင်းကြမယ်"

သရဖီ ဇွန်အား လက်ဆွဲခေါ်လာလိုက်၏။ ခြံထဲရောက်တော့ သရဖီက

"ငါ မောင်လေး အခန်းထဲ ဂီတာသွားယူ လိုက်ဦးမယ်"

ဆိုပြီး သရဖီ အိမ်ထဲဝင်သွားကာ ခဏနေတော့ ဂီတာယူပြီး ထွက်လာလေသည် ။

"ကဲ ရော့ ဇွန်"

သရဖီဆီက ဂီတာလေးကို သူမလှမ်းယူလိုက်ပြီး နှင်းဆီပင်တွေနား

က ဒန်းပေါ်တွင် သွားထိုင်လိုက်သည်။ ။

သရဖီလည်း ဇွန်ဘေးတွင် ထိုင်လိုက်ပြီး ကောင်းကင်ကြီးကို မော့ကြည့်နေသည်။ ။ ဇွန်ထံမှ သံစဉ်တွေကို စတင်ကြားနေရသည်။ ။ ဇွန် သီချင်း အေးအေးလေးကို ညည်းလိုက်၏။

သရဖီ ဇွန်ပန်းလေးကိုမှီပြီး သံစဉ်တွေကို နားထောင်နေသည်။ ။ ဇွန် ရုတ်တရက် ဂီတာတီးတာ ရပ်လိုက်ပြီး

"သရဖီ ငါနင့်ကို ပြောစရာရှိတယ်"

သရဖီက ဇွန်ပန်းထက်ကနေ ခေါင်းထောင်လိုက်ပြီး

"ဘာလို့ ဂီတာဆက်မတီး တော့တာလဲကွာ"

ခွဲနွဲသော လေသံလေးနှင့် ပြောလိုက်တော့ ဇွန်တစ်ချက် ရယ်လိုက် ကာ

"ပြန်တီး ပေးရမှာ လား ... သရဖီအတွက်ဆို ဘာမဆို အသင့်ပဲနော်"

ထိုစကားကြောင့် သရဖီ ဇွန်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ ။ မီးရောင်နှင့် လ ရောင်တို့ အလင်းအောင်တွင် မြင်နေရသော ဇွန်လမျက်နှာလေးက ကြည်လင်ပြီး ချစ်စရာ ကောင်းနေသည်။ ။

"ဇွန် နင် ဆံပင်အရှည် ထားပါလား နင်က တော်တော်လေး ချစ်ဖို့ ကောင်းတယ်"

ဟု ပြောလိုက်တော့ ဇွန် ဂီတာကို ဆက်မတီးတော့ဘဲ ဒန်းဘေးတွင် ဂီတာအား ထောင်ထားလိုက်ပြီး

"တော်ပါပြီ ... ဒီလိုနေရတာ နေသား ကျနေပါပြီ။ ဒါနဲ့ မနေ့နေ့လယ် က ငါ Ruby မှာ ကောင်လေး တစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ခဲ့တယ်"

"ငါမပါတဲ့ နေ့ကလား"

"အင်း"

ဇွန် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ။

"အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့ လဲ ဇွန်"

သူမ ဇွန်အား စောင်းငဲ့ကြည့်ကာ မေးလိုက်၏။

"အဲဒီနေ့က ငါ ပိုက်ဆံအိတ် အဆောင်မှာ မေ့ကျန်ခဲ့တယ်။ အဲဒါ သူက ရှင်းပေးသွားတယ်"

လေပြည်တွေကြားမှ ကြားတစ်ချက် မကြားတစ်ချက် ပြောနေတော့ သရဖီ မျက်ခုံးလေးပင့်ကာ

"ဇွန် ဘာလို့ တစ်ခါမှ မပြောဖူးတဲ့ ယောက်ျားလေးအကြောင်း ပြောတယ်ဆိုတော့ စိတ်ဝင်စားသွားလို့ လား"

ဆိုပြီး သူမ ပြုံးစစ ဖြင့် ပြောလိုက်တော့ ဇွန် မျက်နှာနီရဲ သွားကာ

"ဟာကွာ ... စိတ်ဝင်စားစရာလား၊ ငါ ဘယ်ယောက်ျားမှ စိတ်မဝင်စားတာ သရဖီသိရက်နဲ့ ... သရဖီနော်"

စိတ်တိုနေသည့် အမူအရာလေးကို ကြည့်ပြီး သရဖီ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လိုက်တော့သည်။ ။

"ဟားဟား ... ဒါဆို ဘာလို့ သူ့အကြောင်း လာပြောသေးလဲ"

"တော်ပြီကွာ ... အိပ်တော့မယ်"

ဆိုပြီး ဒန်းပေါ်က ထလိုက်သည်။ ။

"ဘယ်မှာ သွားအိပ်မှာ လဲ ဇွန်"

"နင့် အခန်းထဲပေါ့"

"ဘယ်သူက အိပ်ခိုင်းလို့ လဲ"

သရဖီ ပြုံးစိပြုံးစိဖြင့် ပြောလိုက်တော့ ဇွန် နှုတ်ခမ်းစူပုတ်ပြီး

"ဒါဆိုလည်း အဆောင် ပြန်အိပ်တော့မယ်ကွာ"

ဆိုတော့ သရဖီ ဇွန်လက်ကို ဆွဲလိုက်ပြီး

"စတာပါ ... လာ သွားအိပ်ကြမယ်"

ဟု ဆိုကာ အိမ်ထဲသို့ နှစ်ယောက်သား ဝင်သွားကြတော့သည် ။ လမင်းကြီးကတော့ တိတ်တဆိတ် ကျန်နေခဲ့တော့သည် ။

သရဖီ နှင့် ဇွန် မန်းကေသီ အဆောင်ရှေ့ ရောက်လာကြသည် ။ ညက သရဖီအိမ်မှာ ဇွန် ကောင်းကောင်း အိပ်မပျော်တာကြောင့် မနက်ခင်း အိပ်ချင်နေ၏။ သို့သော် အတန်းတက်ရဦးမည်။ ဇွန် စာအုပ်ယူရန် အဆောင်သို့ ဝင်သွားသည် ။ သရဖီ ကားပေါ်ကနေ သီချင်းလေးဖွင့်ပြီး စောင့်နေလေသည် ။

ထိုစဉ် သရဖီကားနှင့် မလှမ်းမကမ်း တစ်နေရာတွင် ကားအမည်းတစ်စီး ထိုးရပ်လိုက်သည် ကို သူမ သတိထား လိုက်မိသည် ။ ခဏကြာတော့ ကားပေါ်ကနေ လူတစ်ယောက် ဆင်း လာပြီး သရဖီကားနား ရောက်လို့ လာသည် ။ ထိုသူကြည့်ရသည် မှာ Brand တွေချည်း ဝတ်ထား

သော သူဌေးသား တစ်ယောက် ဖြစ်ပုံရမည်ဟု သူမ အကဲခတ်လိုက်မိသည် ။

ထိုစဉ် ထိုသူက မှန်တံခါးကိုပုတ်ပြီး မှန်ကို ချခိုင်းတာကြောင့် သရဖီလည်း ကားမှန်ကို အောက်ချ ပေးလိုက်သည် ။

"ဘာများ လဲ မသိဘူးနော်"

သရဖီ သီချင်း ပိတ်လိုက်ပြီး ကားထဲကနေ မေးလိုက်၏။

"သရဖီ ကျွန်တော် ဝေယံပါ"

"ဘယ်က ဝေယံလဲ"

"သရဖီတို့ နဲ့ အတန်းတူတူပဲလေ ... စီးပွားရေး စီမံခန့်ခွဲမှု မဟာတန်း တစ်ခန်းတည်းပဲလေ"

"သရဖီ ရှင့်ကို မသိဘူး ဘာမှ မဟုတ်ဘူး ဆိုလည်း ဒါပဲ"

ဆိုကာ ကားကို မှန်ပြန်တင်မည် လုပ်တုန်း ဝေယံက

"ခဏလေး ... သရဖီ"

ဟု ပျာပျာသလဲ ပြောတော့ သရဖီ မှန်တင်တာ ရပ်တန့်သွားသည် ။

"သရဖီ တစ်ယောက်တည်း ရှိမယ့်အချိန်ကို စောင့်နေခဲ့တာကြာပြီ ... သရဖီဘေးမှာ ဇွန် အမြဲတမ်းရှိနေလို့ လာပြီး မခင်ရဲတာပါ ... ကျွန်တော် သရဖီကို ဖုန်းဆက်လို့ ရမလား သရဖီ ဖုန်းနံပါတ်ကို အစောကြီး ကတည်းက သိပြီးသားပါ။ ဒါပေမဲ့ ခွင့်ပြုမှ ဆက်ချင်လို့ ခွင့်ပြုတယ် မို့လား"

ထိုအချိန်မှာ အဆောင်ထဲမှ ဇွန်ထွက်လာသည် ကို သရဖီ မြင်လိုက်တာကြောင့် မှန်ကို ဆက်တင်ရင်း ခေါင်းအမြန် ညိတ်လိုက်တော့သည် ။ ဇာတ်လမ်းတွေ ရှုပ်မှာ ကြောင့် အလျင်အမြန် ခေါင်းညိတ် ပြလိုက်သည်

ကို ဝေယံ ပျော်သွားပြီး သရဖီဘေးကနေ ထွက်ခွာသွားသည်။ ။ ဇွန် ကား နားသို့ ရောက်လာခဲ့သော်လည်း ဝေယံ လာသွားသည် ကို သူမ မမြင်လို က်ပေ။

"သရဖီရေ ငါတော့ အတန်းထဲမှာ အိပ်ငိုက်တော့မယ် ထင်တယ်"

ပြောရင်းဆိုရင်း ဇွန် ကားတံခါးဖွင့်ကာ သူမဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက် ၏။ သရဖီ ကားကို စတင်စက်နှိုးကာ မောင်းလာခဲ့သည်။ ။ သရဖီကား နောက်တွင် ဝေယံ၏ ကားအမည်းလေး ကပ်ပါလာသည် ကို သရဖီ မှန် ထဲကနေ သတိထားလိုက် မိသည်။ ။ ဘေးတွင် လိုက်လာသော ဇွန်က ဟားသန်းကာ

"သရဖီ နင် မအိပ်ချင်ဘူးလား"

သရဖီ ခေါင်းယမ်းလိုက်ပြီး

"မအိပ်ချင်ပါဘူး"

ဟု ပြောတော့ ဇွန် ရယ်လိုက်ကာ ကားမောင်းနေသည့် သရဖီအား သေချာကြည့်လိုက်ပြီး

"ဒါဆိုရင် ညက နင်ငါ့ဘေးမှာ တကယ်ကြီး အိပ်နေတာပေါ့ ... ငါက တော့ တစ်ညလုံး နင်မအိပ် သေးဘူးထင်ပြီး စကားတွေ ပြောနေတာ"

"ဟားဟား အရူးမရဲ့ ငါက မနေ့ညက နင်ပြောခဲ့တာတွေကို မှတ် တောင် မမှတ်မိဘူး ငါက အိပ်ပျော်သွားတာ"

သူမ ပြုံးပြီး ပြောလိုက်တော့ ဇွန် အောက်နှုတ်လေးကို အပေါ်သွား လေးဖြင့် ကိုက်ကာ

"မုန်းတာကွာ ... ငါကတော့ အိပ်ချင်ယောင် ဆောင်နေတယ် ထင်

နေတာ၊ ဟင့် ပြောချင်ဘူး၊ ငါ့စကားတွေများ နားထောင်နေတာ လားလို့
"

ပြောရင်းဆိုရင်း ကျောင်းဆောင်ရှေ့ ရောက်လာကြသည် ။ သရဖီ
ကားရပ်လိုက်တော့ ဝေယံ၏ ကားလေးလည်း လိုက်ရပ်လေသည် ။

သူတို့ နှစ်ဦး ကျောင်းဆောင်ပေါ် တက်သွားကြသည့် အခါ ဝေယံ သူ
တို့ နောက်ကနေ ကပ်ပါလာ တော့သည် ။

ဇွန် နောက်က လူတစ်ယောက် ကပ်ပါလာသည် ကို
သတိထားမိသွားပြီး နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက် သည့် အခါ ဝေယံအား
မြင်သွားပြီး မျက်မှောင် ကြုတ်လိုက်ကာ

"မင်း ငါတို့ နောက်ကို ဘာလိုက် လုပ်တာတုန်း"

"ဗျာ"

ဝေယံ မျက်လုံး ပြူးသွားကာ ဘာပြောရမှန်း မသိဖြစ်သွားသည် ။

"ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် လာမလုပ်နဲ့ ... သေသွားမယ်"

ဆိုတော့ ဝေယံ ဇာတ်ကလေး ပုသွားသည် ။ သရဖီက ဇွန်လက်ကို
ဆွဲကာ

"လာ ဇွန် သွားထိုင်ကြစို့"

"သရဖီ နင် သူနဲ့ သိနေတာလား"

ဇွန်က သရဖီ မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး မေးလိုက်တော့ သရဖီ ပျာပျာသ
လဲ ဖြစ်သွားပြီး

"မသိပါဘူး ... ကဲပါကွာ သွားမယ်"

ဝေယံနှင့် ရန်ဖြစ်မည် စိုးသဖြင့် သရဖီ ဇွန်လက်ကို ဇွတ်ဆွဲခေါ်လာ

မှ အတန်းထဲ ရောက်တော့သည်။ ။

ဝေယံလည်း ဇွန်ကို ကြောက်ပြီး သူတို့ နှင့် ဝေးရာ ထိုင်ခုံတွင် သွား
ထိုင်နေတော့သည်။ ။ နောက်တန်းကနေ ဝေယံ သရဖီကို ခဏတိုင်း အ
ကဲခတ်ကာ သူမဘေးက ဇွန်ကိုကြည့်ရင်း သက်ပြင်း အကြိမ်ကြိမ် ချနေ
မိတော့သည်။ ။

အတန်းပြီးလို့ ဝေယံ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် သူငယ်ချင်းများ နှင့်
ထိုင်ပြီး သရဖီကိစ္စကို ပြောပြနေ တော့သည်။ ။

"သရဖီဘေးက ယောက်ျားလိုလို မိန်းမလိုလိုဖြစ်တဲ့ ဇွန်ပါနေလို့ ပေါ့
"

"အေးကွာ ... ဇွန်က မိန်းကလေးပါ။ ယောက်ျားစိတ် ပေါက်ပုံတော့
မဟုတ်လောက်ဘူး။"

ဆိုပြီး ဝေယံ သူငယ်ချင်းတွေက ပြောတော့

"ပုံစံကတော့ ယောက်ျားလျာပုံစံပဲ၊ ငါလည်း မသိတော့ဘူးကွာ"

ဝေယံ ခေါင်းယမ်းရင်း စိတ်ပျက်လက်ပျက် ညည်းလိုက်တော့သည်

။

"သရဖီကို ကြိုက်နေတဲ့ ယောက်ျားတွေလည်း သိပ်မကပ် ရဲကြဘူး၊
ဘေးကဇွန်ကို ကြောက်နေလို့ ထင်တယ်"

ဝေယံ မျက်မှောင်တစ်ချက် ကြုတ်လိုက်ပြီး

"အေး အဲဒီလို ကြောက်နေရတာကိုက အဲဒီဇွန်က တွမ်ဘွိုင်း ဖြစ်နေတယ် ထင်တာပဲ"

ဟု ပြောလိုက်တော့ ကျန်တဲ့ သူတွေက

"ဒီလိုလုပ်ပါလား၊ ဇွန်ကို ယောက်ျားလေး တစ်ယောက်နဲ့ ချိတ်ပေးလိုက်ပါလား ဒါဆို မင်းလည်း သရဖီကို ကောင်းကောင်း လိုက်လို့ ရတယ်"

"မင်းရူးနေလား ... ဇွန်က တွမ်ဘွိုင်းပါဆို ယောက်ျားလေးနဲ့ ချိတ်ပေးမယ်တဲ့ ၊ စဉ်းစားပြီးလည်း ပြောပါဦးကွာ"

ဝေယံ အော်ပြောလိုက်တော့ လက်ဖက်ရည် သောက်နေသည့် ဝေယံ သူငယ်ချင်းက

"မင်းကွာ ... ညံ့တာ တွမ်ဘွိုင်း ဆိုပေမဲ့ မိန်းကလေးပဲလေ ဆန့်ကျင်ဘက် ယောက်ျားက ကြိုက်တော့ နည်းနည်းတော့ စိတ်လှုပ်ရှားမှာ ပဲ"

"တော်ပြီ ... မင်းတို့ တွေ လျှောက်မလုပ်ကြနဲ့ ၊ တော်ကြာ ငါနဲ့ သရဖီနဲ့ ပိုဝေးသွားမယ်"

ဟု ဆိုကာ ဝေယံ ခေါင်းယမ်းနေတော့သည် ။

ရွှေပြည်အေး လမ်းတစ်လျှောက် တမာတန်းတို့ က စိမ်းစိုနေပေသည် ။ ညနေခင်း လေပြည်တွေက တမာရနံ့နှင့် အတူ ဆောင်ကျဉ်းမြဲ၊ တေဇလွှား ညနေခင်းတိုင်း အားလျင် တက္ကသိုလ် နယ်မြေတွင် စက်ဘီး

စီးရတာကို သဘောကျသည်။ ။ မန္တလေးတက္ကသိုလ် နယ်မြေထဲမှ အရာအားလုံးကို ဖြစ်နိုင်လျှင် သူပန်းချီ ဆွဲချင်သည်။ ။

တက္ကသိုလ် နယ်မြေနှင့် ရှေးအဆောက်အအုံတွေဟာ တန်ဖိုး မဖြတ်နိုင်သည့် အရာတွေ၊ ဆယ်စုနှစ်ပေါင်း (၉)ခုကို ဖြတ်သန်းခဲ့သည့် မန္တလေး တက္ကသိုလ်ကြီးဟာ ယခုအချိန်ထိ လှပလို့ နေဆဲ။

သူဟာ အတွေးစိတ်ကူးတွေနှင့် ပြိုင်ဘီးလေးကို ဖြည်းဖြည်းချင်း စီးလာသည်။ ။ တမာတန်းလမ်း အလယ်မှာ ပြိုင်ဘီးလေးကို ရပ်လိုက်ပြီး တမာရနံ့တွေကို ရှူရှိုက်လို့ နေသည်။ ။ ထိုစဉ် နောက်မှ လာသော ကားကို သူ သတိမထားမိ ကားဟွန်း တီးသံကိုလည်း သူ မကြားလိုက်ပေ။

မိန်းကလေး တစ်ယောက်၏ အသံတစ်ခုကို ရုတ်တရက် သူကြားလိုက်ရသည်။ ။

"ဒီမယ် ... ဒီမယ် ... ရှင် ကားတစ်စီးလုံး ဟွန်းတီးနေတာကို မကြားဘူးလား"

ဆိုတဲ့ အသံကြောင့် သူနောက်သို့ ဆက်ခနဲ လှည့်အကြည့် သူမပြောနေတာနှင့် ကွက်တိဖြစ်သွားကာ သရဖီ သူ့ကိုမြင်တာနှင့် ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ ရပ်တန့်သွားတော့သည်။ ။

"Sorry ပါဗျ ... ကျွန်တော် အတွေး လွန်သွားလို့ ပါ"

အသားညိုပေမဲ့ မျက်ခုံးကောင်းကောင်း ၊ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ရှိသော သူ့အား မြင်လိုက်တာနှင့် သူမစိတ်လှုပ်ရှား သွားသည်။ ။ စက်ဘီးပေါ်မှ မဆင်းဘဲ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ငေးကြည့် နေသည့် သူ့ကို သူမ စကားတစ်ခွန်း ထပ်ပြော လိုက်သည်။ ။

"ဪ... ရပါတယ်"

စောတုန်းက ဒေါသဖြစ်နေသော သရဖီ အခုတော့ လုံးဝ နူးညံ့ သွားလေသည်။ ။

တေဇလွှား သူမကို ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ပြိုင်ဘီးလေးကို ဆက်စီးသွားတော့သည်။ ။ သရဖီ သူ့ကျောပြင်ကို ငေးကြည့်ရင်း တွေ့တွေလေး ကျန်ရစ်ခဲ့တော့သည်။ ။ ရှေ့နားဆိုလျှင် မန်းကေသီဆောင် ရောက်တော့မည်။

သရဖီ ကားထဲပြန်ဝင်ပြီး မန်းကေသီ ဆောင်ရှေ့ မောင်းခဲ့လိုက်၏။ ခဏကြာတော့ ဇွန် အဆောင်ထဲက ထွက်လာသည်။ ။

ဇွန် ကားတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ကာ သူမဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး

"ဘယ်သွားကြမလဲ"

သရဖီ အရာ တစ်ခုကို စဉ်းစားဟန်ဖြင့်

"ဇွန် ဘယ်သွားချင်လဲ"

"သိဘူးလေ ... ညနေဆောင်းနေပြီ"

သရဖီ ကားစက်နိုးလိုက်ပြီး

"ကန်တော်ကြီးမှာ ထမင်း သွားစားမလား"

"ကောင်းသားပဲ ... ဒါပေမဲ့ မိုးချုပ်တော့မယ် Cafe ဆိုင်တစ်ခုခုမှာ ထိုင်ရအောင်လား"

"အဲဒီလိုဆိုလည်း Cafe ဆိုင်တစ်ခုခုကို သွားတာပေါ့"

ဟု ဆိုကာ သရဖီကားလေး တက္ကသိုလ် နယ်မြေမှ ထွက်ခွာသွားတော့သည်။ ။

Cafe JJ ရောက်တော့ သူမတို့ နှစ်ဦး အစားအစာ မှာ လိုက်ကြသည်

"ဇွန် ငါနင့်ကို ပြောစရာရှိတယ်"

သရဖီနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်နေသော ဇွန်အားကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။ ။

ဇွန်က ရေသန့်ဘူးထဲက ရေကို ဖန်ခွက်ထဲ ငှဲပေးပြီး သရဖီအား ပေးလိုက်ကာ

"ဘာများ လဲ"

ဟု ဆိုကာ မေးငေါ့မေးလိုက်သည်။ ။

"စောတုန်းက ငါ နင့်အဆောင်မရောက်ခင် ရွှေပြည်အေးလမ်းမှာ ပြိုင်ဘီးတစ်စီးနဲ့ ကောင်လေး တစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ခဲ့တယ်"

သရဖီ အဝေးတစ်နေရာကို ကြည့်ပြီးပြောနေတော့ ဇွန် အံ့အားတသင့် နားထောင်နေကာ

"အဲဒီတော့ ဆက်ပြောလေ သရဖီ"

"သူက လမ်းအလယ်မှာ စက်ဘီးကိုရပ်ပြီး ငေးနေလို့ ငါ့ကားက ဆက်မောင်းလို့ မရတာနဲ့ ငါဆင်းပြီး ပြောလိုက်တယ်"

သူမ လေသံမှာ တဖြည်းဖြည်း တိုးသွားသည်။ ။

"နင်က ဘာပြော လိုက်တာလဲ"

သရဖီ ဇွန်ဘက်လှည့်ပြီး မျက်ခုံးတစ်ချက် ပင့်ကာ

"ကားဟွန်းတီးနေတာ မကြားဘူးလားလို့ မေးလိုက်တာ"

"အင်း ... အဲဒီတော့"

ဇွန် ဖန်ခွက်ထဲမှ ရေကို မော့သောက်လိုက်သည်။ ။

"အဲဒါချိန်မှာ သူက ငါ့ဘက်လှည့်လာတယ်။ သူ့ကိုမြင်လိုက်တဲ့ အခါ မှာ ငါ့စိတ်တွေ လှုပ်ရှားသွားသလိုပဲ"

သူမပြောရင်းဖြင့် မျက်နှာအမူအရာ ရွှင်ပျလို့ လာသည် ။

"ဘာလို့ လှုပ်ရှား သွားရတာလဲ"

ဇွန်က တစ်ခွန်းမကျန် ပြန်မေးနေလေသည် ။

"သူပုံစံက အရမ်းတည်ငြိမ်တာပဲ၊ ငါ့ကို ကြိုက်နေတဲ့ ခပ်ဟော့ဟော့ ယောက်ျားတွေနဲ့ လုံးဝမတူတာတော့ သေချာတယ်"

"အဲဒီတော့ သရဖီက ဘာလုပ်ချင်လို့ လဲ"

သရဖီက စောတုန်းက လာချသွားသည့် အအေးကို ပိုက်ဖြင့် စုပ်သောက်ကာ

"ငါ သူ့အကြောင်း သိချင်တာ"

"နင်က သူ့နာမည် မသိလိုက်ဘူးလား"

သရဖီ အအေးခွက်လေးကို စားပွဲပေါ်ချရင်း

"ဟင့်အင်း ... သူပုံစံက လုံးဝ Attraction အပြည့်ပဲ"

ဇွန် သရဖီပုံစံကို ကြည့်ရင်း ဘာမှ မပြောဘဲ နေလိုက်သည် ။ သရဖီ ၏ မျက်ဝန်းတို့ မှာ အရည်လဲနေသည် ။ နူးညံ့ ပျော့ပြောင်းသည့် ဆံနွယ် တွေမှ ခေါင်းလျှော်ရည်ရနံ့ သင်းသင်းလေးအား ရနေသည် ။ ပြောင်ရှင်း နေသည့် မျက်နှာလေးမှာ မိတ်ကပ်ပါးပါး လိမ်းခြယ်ထားသောကြောင့် ပိုပြီး အရောင်တောက်လို့ နေ၏။ ပန်းနုရောင် နှုတ်ခမ်းနီလေးကို အရောင်တင်ထားသောကြောင့် နှုတ်ခမ်းလေးမှာ လည်း ပိုမို နူးညံ့နေသည် ဟု ထင်ရသည် ။

ဇွန် သူမနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ရာကနေ ထလိုက်ပြီး သူမဘေး ရောက်လာကာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ။

"သရဖီ နင် သူ့ကို စိတ်ဝင်စားနေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်"

သူမအသံသည် တိုးသွားသည်။ ။ သရဖီ နှုတ်ခမ်းလေးသည် ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် လှုပ်ရှား လာပြီး

"ဇွန်"

ဟု ခေါ်လိုက်သည်။ ။ ဇွန်က ခေါင်းငုံ့ထားလေ၏။ သရဖီ ဇွန်ပခုံး လေးအား အသာကိုင်လိုက်ပြီး

"အကယ်လို့ ငါ ချစ်သူ ထားဖြစ်ခဲ့ရင် နင်စိတ်ဆိုးမှာ လား"

ထိုစကားကြောင့် သရဖီ မျက်နှာမကောင်း ဖြစ်သွားသည် ကို သရဖီ သတိထား လိုက်မိ၏။

"နင့် သဘောပဲလေ ..."

သရဖီက ဇွန် ပါးလေးကို ကိုင်ပြီး

"နင်တကယ် ပြောနေတာလား ..."

"အင်း"

ဇွန်အသံက အားမရှိတော့သည့် အသံ။

"ဘာလဲ စိတ်ဆိုးနေတာလား ဇွန်"

"မဟုတ်ပါဘူးကွာ ... သရဖီကလည်း "

သရဖီက နှုတ်ခမ်းလေးစုရင်း

"ဒါဆို ဘာလို့ မျက်နှာ မကောင်းရတာလဲ ၊ အဲဒါ စိတ်ဆိုးတာ မဟုတ်ဘူးနော်"

တ်လို့ ဘာလဲ"

သရဖီ စကားကြောင့် ဇွန် မျက်နှာလေး မော့လာကာ ပြုံးလိုက်ပြီး

"အဲဒါဆို ငါ ထကရမှာ လား"

"နေပါတော့ ခုမှ "

သရဖီ မျက်စောင်းထိုးပြီး ပြောလိုက်သည် ။ ဇွန် အဝေးသို့ ငေးကြည့်လိုက်ပြီး

"သရဖီ ငါတစ်ခုတော့ ပြောချင်တယ်"

"အင်း ပြော"

"ငါ သူ့အကြောင်းကို စုံစမ်းပေးမယ် သူက အားလုံး Perfect ဖြစ်နေတယ် ဆိုရင်တော့ ငါဘာမှ မပြောလိုဘူး၊ တကယ်လို့ သူက နင်နဲ့ မထိုက်တန် ဘူး ဆိုရင်တော့ နင် အဲဒီဇာတ်လမ်းကို မစတာ ကောင်းတယ်"

ဆိုင်ထဲမှ ထွက်ပေါ်လာသည့် သီချင်းသံ ခပ်တိုးတိုးကြားမှ ဇွန် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည် ။ ထိုစကားကြောင့် သရဖီ ဟက်ခနဲ ရယ်လိုက်ကာ

"ငါထင်တယ်၊ သူဟာ Perfect ဖြစ်မှာ ပါ"

ဆိုပြီး အအေးခွက်ကို မော့သောက် လိုက်တော့သည် ။
